

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν», καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

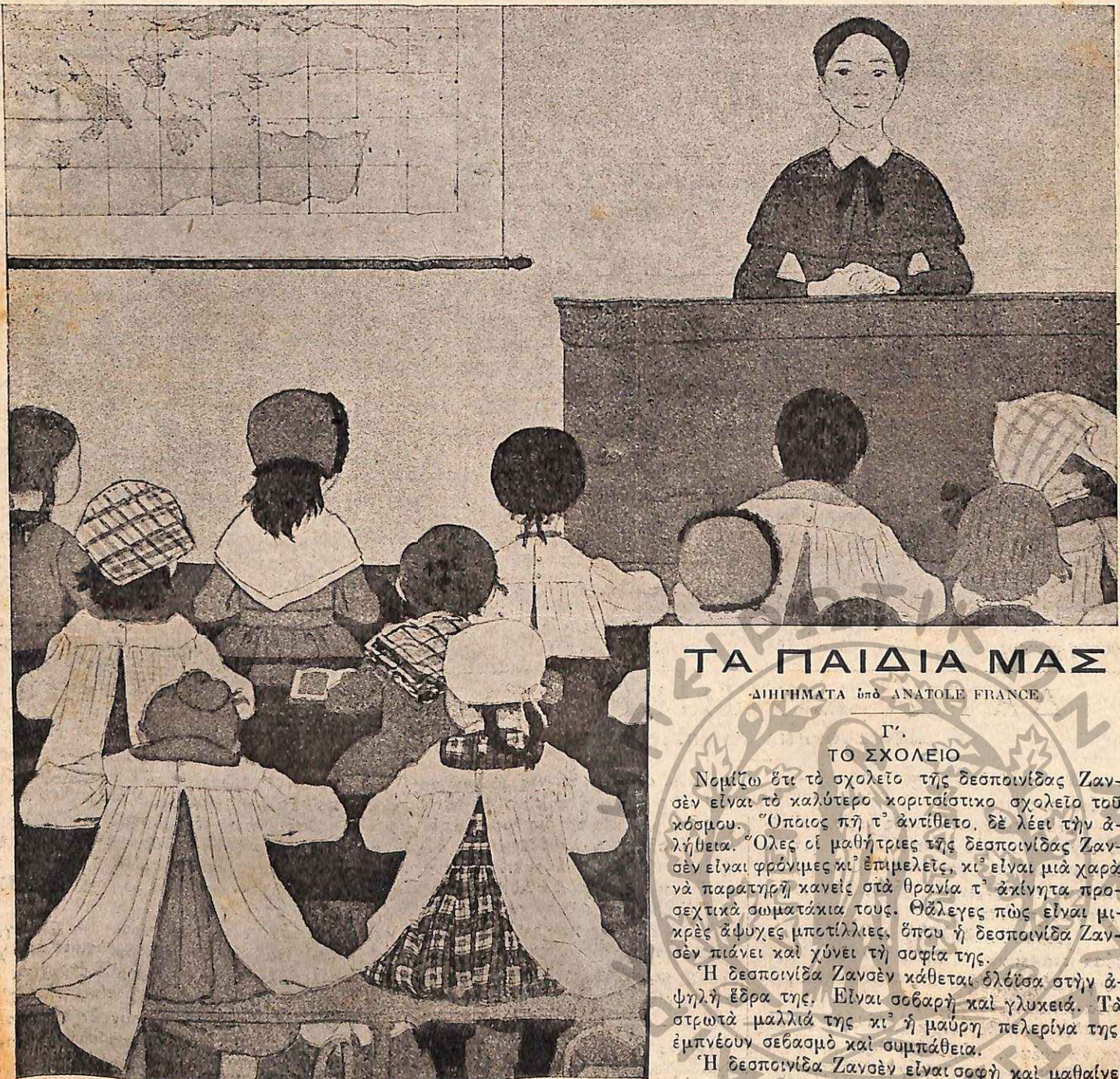
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 17 Ἰανουαρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 7

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

Γ'. ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Νομίζω ὅτι τὸ σχολεῖο τῆς δεσποινίδος Ζανσὲν εἶναι τὸ καλύτερον κοριταίστικο σχολεῖο τοῦ κόσμου. Ὅποιος πῇ τ' ἀντίθετον, δὲ λέει τὴν ἀλήθειαν. Ὅλες οἱ μαθήτριάς τῆς δεσποινίδος Ζανσὲν εἶναι φρόνιμες καὶ ἐπιμελεῖς, καὶ εἶναι μὴ χαρὰ νὰ παρατηρῇ κανεὶς στὰ θρανία τ' ἀκίνητα προσεχτικὰ σωματάκια τους. Θάλεγες πὼς εἶναι μικρὲς ἀφυγες μποτίλλιες, ὅπου ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν πιάνει καὶ χύνει τὴ σοφία της.

Ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν κάθεται δρόσιμα στὴν ἀψιγλή ἐδρα της. Εἶναι σοβαρὴ καὶ γλυκερά. Τὰ στρωτὰ μαλλιά της καὶ ἡ μαύρη πελερίνα της, ἐμπνέουν σεβασμὸ καὶ συμπάθεια.

Ἡ δεσποινίδα Ζανσὲν εἶναι σοφὴ καὶ μαθαίνει

στις μαθήτριές της αριθμητική. Λέει στη Ρόζα:

— Ρόζα, αν από τα δώδεκα βγάλω τέσσερα, πόσα μου μένουν;

— Τέσσερα! άπαντά η Ρόζα.

Η δεσποινίδα Ζανσέν δε μένει εύχαριστημένη απ' αυτή την άπάντηση:

— Σό, Έμμελίνα, αν από τα δώδεκα βγάλω τέσσερα, πόσα μου μένουν;

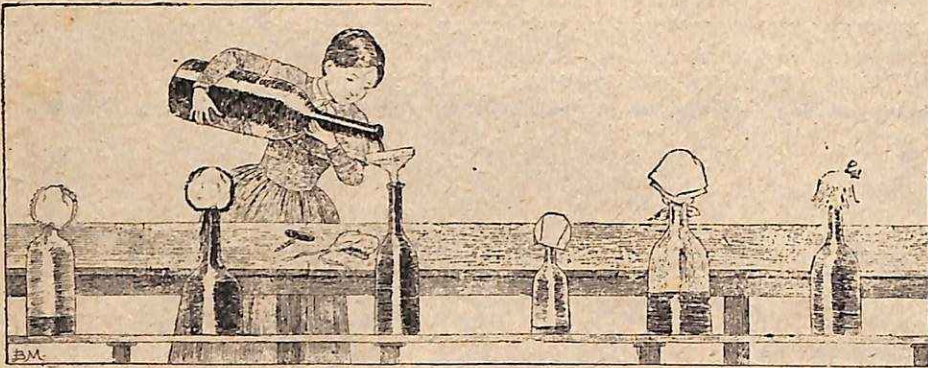
— Οχτώ! άπαντά η Έμμελίνα.

— Κατάλαβες, Ρόζα; Μου μένουν οχτώ, προσθέτει η δεσποινίδα Ζανσέν.

Κι' η Ρόζα βυθίζεται σέ βαθιές σκέψεις. Τό παραδέχεται τώρα πώς μένουν οχτώ στη δεσποινίδα Ζανσέν, μα δε μπορεί να ξέρη αν αυτά τα οχτώ είναι δε-

Ζανσέν. Ξέρει όλα τα λόγια του Κόρακα και της Άλεπούς, του Γαιδάρου και του Σκύλου, του Πετεινού και της Κότας. Δεν της κάνει εντύπωση όταν ακούει ότι τα ζώα άλλοτε μιλούσαν. Ό πορούσε πιδ πολύ, αν της έλεγαν πώς δε μιλούσαν. Έχει πεποίθηση πώς νοιώθει τη γλώσσα του σκύλου της του Τόμ και του καναρινιού της, του Ζίπ. Κι' έχει δικίο: τα ζώα πάντοτε μιλούσαν και μιλούν ακόμη. Μα μιλούν μονάχα σ' όσους τ' αγαπούν. Η Ρόζα τ' αγαπά κι' εκείνα την αγαπούν. Γι' αυτό και νοιώθει τη γλώσσα τους. Άμα δεν αγαπάς, δε μπορείς να νοιώσης.

Σήμερα, η Ρόζα είπε το μάθημά της

«Θάλεγες πώς ήταν άψυχες μπουτίλλιες...» (Σελ. 73.)

χτώ καπέλλα, η μυντήλια, η, ποιός ξέρει, οχτώ μήλα ή οχτώ πέννες. Από πολύν καιρό τη βασανίζει αυτή η άμφιβολία. Όταν της λέν έξη φορές έξη κάνουν τριαντάξη, δεν ξέρει αν αυτά τα τριαντάξη είναι καρέκλες ή καρύδια. Και δεν καταλαβαίνει γρδ από αριθμητική. Στην Ίερά Ιστορία όμως είναι σοφή. Καμμιά μαθήτρια της δεσποινίδας Ζανσέν δε μπορεί να περιγράψη τον επίγειο Παράδεισο και την Κίωτό του Νώε όπως η Ρόζα... Η Ρόζα ξέρει όλα τα λουλούδια του Παραδείσου κι' όλα τα ζώα της Κίωτος. Ξέρει ακόμη τόσους μύθους, όσους κι' η δεσποινίδα

νεράκι. Πήρε καλό βαθμό. Κι' η Έμμελίνα πήρε καλό βαθμό, γιατί είπε καλά αριθμητική.

Όταν σκόλασαν, η Ρόζα είπε στη μαμμά της ότι πήρε καλό βαθμό. Και ρώτησε:

— Ένας καλός βαθμός τί χρησιμεύει;

— Ένας καλός βαθμός δε χρησιμεύει σέ τίποτα, άπάντησε η μαμμά της Ρόζας. Και γι' αυτό ακριβώς πρέπει νάσαι περήφανη πού τον πήρες. Θά μάθης μιά μέρα, παιδί μου, ότι οι πιδ πολύτεμες άμοιβές είναι εκείνες πού δίνουν τιμή δίχως κέρδος.

(Άκολουθεί το Δ')

KIMON AAKIANE

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό CH. DICKENS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Και πρόσθεσε:

— Μας πεθαίνουν στους φόρους σ' αυτό τον τόπο. Δε μένει τίποτα για το πουργμπουάρ του γαρσονιού. Όσο για το μελάνι, δεν αξίζει τον κόπο, δώστε β,τι έχετε εύχαριστηση.

— Πόσα... δηλαδή πόσα λένε... πόσα πρέπει να... πόσα δηλαδή ν' άφίσω για το γκαρσόνι, σάς παρακαλώ; ρώτησα κοκκινίζοντας ως τ' αυτήα.

— Άχ, αν δεν είχα δόλοκληρη φαμίλια να τρέφω, κι' αν δεν είχα άρρωστα άδελφία από άνεμοβλόγι, δε θάπερνα πα-

ραπάνω από έξη πέννες, άπάντησε. Άν δεν είχα ανάγκη να συντηρήσω τη γριά μητέρα μου, δε θά δεχόμουν από κανέναν τίποτα. Άλλα έδω είναι δύσκολη ή ζωή. Τρώω τ' απομεινάρια και πλαγιάζω πάνω σ' ένα σακκι από κάρβουνα.

Κι' έδω τον πήραν τα δάκρυα.

Έγώ είχα συγκινηθεί πολύ βαθιά και συλλογίστηκα ότι ήταν ντροπή να του δώση κανείς λιγότερο από ένα δόλοκληρο σελλίνι (*). Τούδωσα λοιπόν το ένα

(*) Θά ξέρει ο άναγνώστης, ότι το σελλίνι έχει δώδεκα πέννες.

από τα τρία γυαλιστερά μου σελλίνια, κι' εκείνος το τσέπωσε με ύφος γεμάτο σεβασμό και ταπεινσύνη, άφου το κουδούνισε στο τραπέζι—ίσως για να ιδη μήν ήταν κάλπικο.

Όστόσο λυπήθηκα πολύ όταν κατάλαβα, την ώρα πού ανέβαινα στο λεωφορείο, ότι νόμισαν πώς είχα φάει μόνος μου όλα εκείνα τα φαγιά. Η γυναίκα, πού ήταν στο παράθυρο, φώναζε στον οδηγό:

— Έχε το νού σου, να μη σκάση στο δρόμο αυτό το παιδί!

Οι υπηρέτριες πού ήταν στην αυλή, γέλασαν κατάμουτρα μου και με κοίταζαν σαν κανένα φαινόμενο. Κι' ο δυστυχισμένος φίλος μου, το γκαρσόνι πού μου είχε φάει τα περισσότερα, δε δυσκολεύταν διόλου να γελά κι' αυτός και να κάνει τάχα πώς άπορούσε πώς τάφαγα όλα εκείνα!

Όστόσο ήταν πολύ σκληρό να γελούν έλοι με μένα, και να λέη ο οδηγός ότι θά του γείρω το άμάξι με το βάρος μου κι' ότι έπρεπε να ταξιδεύω με σκευφόρο βαγόνι.

Η Ιστορία της φανταστικής πολυφάγιάς μου διαδόθηκε και στους επιβάτες κι' έλοι πιά γελούσαν μ' αυτό το θέμα. Ένας με ρώτησε αν στο σχολείο πού πήγαινα. θά πλήρωνα φαγητό για ένα άτομο ή για δυο τρία, αν είχα κάνει ιδιαίτερη συμφωνία για το φαγητό μου—και χίλια δυο άλλα τέτοια.

Τό χειρότερο απ' όλα ήταν, ότι συλλογιζόμουν, πώς εταν θάρχόταν ή ώρα να ξαναφάω, δε θά τολμούσα να βάλω τίποτα στο στόμα μου, κι' έτσι θά έμενα νηστικός έλη τη νύχτα, γιατί στο ξενοδοχείο είχα φάει πολύ λίγο, και τη σακούλα με τα γλυκά της Πέγκοτς τα είχα ξεχάσει εκεί—φαίνεται ότι το γκαρσόνι μου τάκρυψε επίτηδες για να τα ξεχάσω.

Έτσι κι' έγινε: Όταν στάθηκε τ' άμάξι, για να δειπνήσουν οι επιβάτες, δεν είχα το θάρρος να κάτσω κι' έγώ σ' ένα τραπέζι, και στάθηκα, αν και πεινούσα, κοντά στο τζάκι και κοίταξα τούς άλλους. Έ, τότε πιά έδωσαν και πήραν τ' άστειά και τα πειράγματα. Ένας χοντρός κύριος, πού έτρωγε ένα σωρό σάντουιτς και κατέβαζε άφθονες μύρες, είπε

γελώντας πώς έμοιαζα με κάποιον ζώο, πού έτρωγε κάθε φορά τόσο, όσο το άρκοισε για να μένη ύστερα νηστικός κάμποσες μέρες. Κι' εκείνος έτρωγε, κι' έγώ τον άκουγα και πεινούσα φοδερά!

Θά φτάναμε στο Λονδίνο τ' άλλο πρωί στις οχτώ.

Άρχιζε το φθινόπωρο κι' ήταν γλυκειά βραδυά. Όταν περνούσαμε από χωριά, έβλεπα τα παιδιά πού έτρεχαν, για να σκαρφαλώσουν από πίσω από τ' άμάξι, και συλλογιζόμουν αν είχαν αυτά πατέρα κι' αν τ' αγαπούσαν στο σπίνι τους. Ύστερα πολεμούσα να θυμηθώ πώς

ήμουν πριν από την ημέρα πού δάγκασα τον κ. Μύρτον, και δε μπορούσα να το θυμηθώ τόσο μακρυνή και περασμένη μου φανόταν εκείνη ή εποχή.

Τή νύχτα έκανε άρκετό κρύο. Με είχαν στριμώξει ανάμεσα σέ δυο κυρίες, για να μη γλυστρίσω και μέσα από τ' καθισμά μου, κι' αυτοί με πίεζαν σά σ' ένα πιεστήριο. Ώρες-ώρες μ' έσφιγγαν τόσο πολύ, ώστε δε μπορούσα να κρατηθώ και φώναζα «άχ!», πράγμα πού τούς δυσареστούσε πολύ, γιατί τούς ξυπνούσε.

Άντικρύ μου καθόταν μιά γριά γυναίκα με γούνινο πανωφόρι, πού από μακρυά έμοιαζε περισσότερο με θυμωιά παρά με άνθρωπο. Η γυναίκα αυτή είχε ένα καλάθι κι' ώρα πολλή δεν ήξερε πού να το χύση. Στο τέλος άνακάλυψε πώς μπορούσε μιά χαρά να το οικονομήση ανάμεσα στα πόδια μου, πού ήταν πολύ κοντά. Κι' έτσι το καλάθι αυτό έγινε το μαρτύριό μου. Με γκρατσούνιζε, μου μάτωνε τα ποδιάρια. Μα και την παραμικρή κίνηση αν έκανα, οι μπουτίλλιες του καλαθιού χτυπούσαν με κάτι άλλο σκληρό, κι' ή γριά μουδινε άμέσως μιά φοβερή κλωτσιά, λέγοντας:

— Θά κάτσης ήσυχα; Τί παιδί είν' αυτό;

Επιτέλους, βγήκε ο ήλιος κι' οι συνταξιδιώτες μου ξύπνησαν, άφου είχαν ροχαλίσει του καλού καιρού έλη τη νύχτα. Τό περίεργο είναι ότι έλεγαν ύστερα πώς «δεν είχαν κλείσει μάτι» κι' ότι άγρύπνησαν έλη τη νύχτα. Και τώρα πού τό σκέπτομαι, δεν καταλαβαίνω άκόμα, γιατί τ' άκρυβαν και γιατί θά ήταν ντροπή να όμολογήση κανείς ότι κοιμήθηκε τη νύχτα μέσα στο λεωφορείο.

Φτάσαμε επιτέλους σ' ένα ξενοδοχείο της συνοικίας Χουάιτ-Τσάπελ, στο Λονδίνο, όπου έπρεπε, φαίνεται, να σταματήσουμε.

Ο οδηγός με κοίταξε, κι' ύστερα ρώτησε στην πόρτα του γραφείου:

— Περιμένει κανείς έδω ένα παιδί με τ' όνομα Μύρτον από το Βλίντερστον; Νάρθη να τό πάρη!

Κανείς δεν έδωσε άπάντηση.

Για πήτε Κόππερφηλδ, του είπα έγώ.

— Περιμένει κανείς έδω ένα παιδί με τ' όνομα Κόππερφηλδ, από το Βλίντερστον; Νάρθη να τό πάρη! Είναι κανείς;

Όχι, δεν ήταν κανείς! Κοίταξα άνησυχα τριγύρω μου, να ιδω μήπως θάδειχνε κανείς ενδιαφέρον σ' αυτή την πρόσκληση, αλλά του κάκου. Μόνο κάποιος με μακρυές γκέτες είπε να μου βάλουν ένα χαλκά και μιά άλυσίδα και να με δέσουν στο παλούκι του σταύλου, σά σκύλο άδέσποτο.

Έβλεπαν μιά σκαλίτσα και κατέβηκα μετά την κυρία πουόμοιαζε με θυμωιά. Όλοι κατέβηκαν βιαστικά από τις θέσεις

τους, κατέβασαν και τις άποσκευές, και οι υπηρέτες έβλεπαν το λεωφορείο μέσα στο άμαξοστάσιο. Κι' όμως κανένας δε φαινόταν, για να πάρη το κατασκονισμένο παιδί πούρχόταν από το Βλίντερστον.

Έρημος, πιδ έρημος κι' από τον Ροδινσώνα, πού δεν είχε τουλάχιστο θεατές να κοιτάζουν τη μοναξιά του, μπήκα στο γραφείο κι' ο υπάλληλος μ' έβαλε να καθήσω πάνω στη ζυγαριά όπου ζυγιάζαν τα έμπορεύματα.

Έκει με κυρίευσαν οι πιδ μαύρες κι' άπαισιόδοξες σκέψεις. Άν δεν έρχόταν κανείς να με πάρη, πόσον καιρό θά είχα την ύπομονή να με κρατήσουν; Κι' άραγε έμελλα να ξεφυγίσω μέσα σ' αυτή την άποθήκη ή θά μ' έδιωχναν τη νύχτα και θάρχόμουν πίσω το πρωί για να περιμένω νάρθουν να με πάρουν;

Ύστερα, ο νούς μου πήγε σε μιά

σκέψη τρομερή: Άν δεν ήταν λάθος, παρά ο κ. Μύρτον, ο πατριός μου, είχ' επινοήσει αυτό το σχέδιο μόνο και μόνο για να με ξεφορτωθή—τί θ' άπογινόμουν; Δεν ήταν άραγε γραφτό μου να πεθάνω της πείνας και να μη βρεθ'ή ένας χριστιανός να με θάψη; Και τότε, το καλύτερο δεν ήταν να τό βάλω άμέσως στα πόδια και να γυρίσω περπατώντας στη μητέρα μου; Άλλά μήπως ήξερα τί ύποδοχή με περίμενε και κεί; Άν παρουσιάζόμουν στις στρατιωτικές άρχές για να γίνω στρατιώτης ή ναύτης, θά είχα άραγε άρκετό άνάστημα;

Παρόμοιες άπελπιστικές σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό μου, όταν μπήκε μέσα κάποιος κι' είπε κάτι στ' αυτό το υπαλλήλου κι' αυτός με πήρε και μ' έσπρωξε στο νεοφερμένο, ακριβώς σαν ένα ταχυδρομικό δέμα ζυγισμένο, πληρωμένο, ξωφλημένο.

(Άκολουθεί)

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ό Τόπ ήταν έχθρός μου. Ό Μούργος το ίδιο. Ό μάραμπα-Γιάννης το ίδιο. Κι' άλλα ζωά άκόμα, κι' άλλοι άνθρωποι, δεν με χώνευαν και δεν τούς χώνευα καθόλου. Είχα τελοςπάντων έχθρούς. Ναι, μα είχα και φίλους. Κι' άριτσάκι πού τόλεγαν Νίνα.

Η Νίνα μ' αγαπούσε πολύ. Όπου μ' έβλεπε, με φώναζε κοντά της:

— Χιονή! Χιονάκη!... ψίτ! ψίτ!... Έλα δώ!

Μ' έπαιρνε στην άγκαλιά της, με χαίδευε, μου γλυκομιλούσε, με φίλευε απ' ό,τι καλό είχα, κι' έπαιζε μαζί μου όπως με την κούκλα της.

Μα κι' έγώ αγαπούσα τη Νίνα. Πολύς φορές, άμα την έβλεπα ποιν με ιδη, έτρεχα κοντά της χωρίς να με φωνάξη. Κι' έτρεχα, έκανα ορόν! ορόν! ορόν! πού καθώς ξέρετε, οι γάτοι το κάνουνε όταν είμαστε εύχαριστημένοι και χαρούμενοι. Η Νίνα ένθουσιαζόταν.

— Τό χουσό μου, έλεγε, πώς μάγαπ! Σαν άνθρωπος!

Μούβαζε σ' ένα πιάτο πότε γάλα με ψωμάκια, πότε κεφάλια και κόκκαλα από ψάρι, πότε κρεατάκια και ζυγανάκια—ό,τι έβρισκε τελοςπάντων—και με παύστικε ως πού να τό φάγω χωρίς να μ' ένοχλήση κανείς.

Μιά μέρα σκέφτηκα: Η καλή μου ή Νίνα με φιλεύει τόσα ωραία πράγματα. Κάτι πρέπει να τη φιλέψω κι' έγώ, κάπως πρέπει να της δείξω την άγάπη μου και την εύγνωμοσύνη μου.

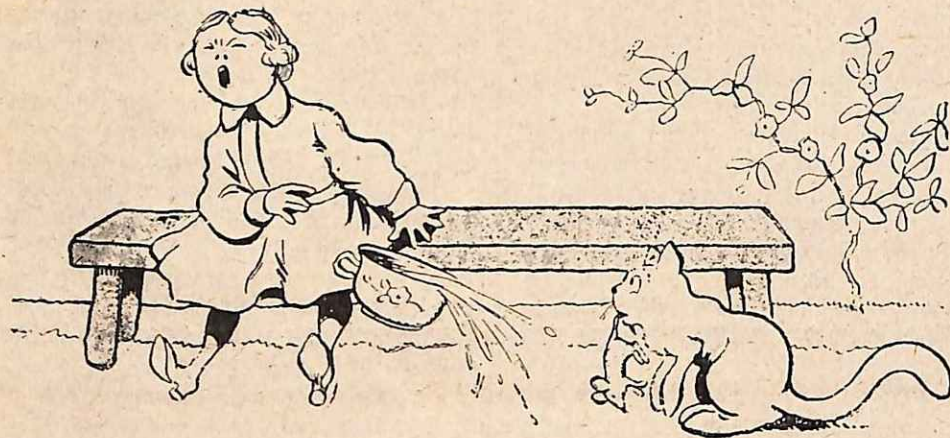
Και ζητούσα την εύκαιρία, πού δεν άφηνε να παρουσιασθ'.

Τάλλο πρωί έτυχε να πιάσω ένα θανμάσιο

ποντίκι. Αυτό, είπα μέσα μου, δεν θα το φάω. Θα κάμω τη μεγάλη θυσία γι' αγάπη της Νίνας μου. Θα της το πάω να το φάει αυτή. Και πώς θα το ευχαριστηθώ; Έτσι παχουλό και τρυφερό που είναι!.. Μα της αξίζει!

Εκείνη την ώρα, η Νίνα ίσα-ίσα ξπνιε το γάλα της στο περιβόλι. Παίρνει το ποντίκι στο στόμα μου και τρέχω με χαρά και με καμάρι να της το προσφέρω. Αλλά τί εκπληξη! Μόλις το βλέπει, η Νίνα κάνει έν' απότομο κίνημα και βγάζει μια μεγάλη φωνή. Το φλιτζάνι της πέφτει από τα χέρια, το γάλα της

χύνεται, κι' η μικρή εξακολουθεί να φωνάζει με τρόμο και με αηδία: «Πάρ' το! πάρ' το! φύγε! φύγε!..»

Τό πήρα κι' έφυγα κατατροπιασμένος και καταστενοχωρημένος. Πήγα να της κάμω καλό και της έκαμα κακό! Τί περιεργο πράγμα! Μα μπορούσα ποτέ να φαντασθώ, πώς ένα ποντίκι, που για μένα ήταν ο καλύτερος μεζές, θάκανε τη μικρή μου φίλη νηδιάση και να τρομάξει έτσι;

Μ' αυτά έχει ο κόσμος. Και φαίνεται πως τον κόσμο δεν τον ήξερε' ακόμα καλά...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Η ΝΟΥΝΑ!..

ΔΙΗΓΗΜΑ

«Α, μα θα το σπάσω το κεφάλι! Τελείωσε!.. Ναι, ναι, θα το σπάσω!.. Άκους εκεί να θέλη να το πάρη τη νουνά του! Μα μια νουνά έχει μόνο ο Τάκης, μια νουνούλα μονάχα. Και τί καλή... αυτός μόνο το ξέρει... Θα το σπάσω το κεφάλι, τελείωσε!

Αυτό έδω γιατί τόχω νομίζετε;.. ρωτάει ο Τάκης με τη μπάσα φωνή του, πουνά τόσο παράξενα χοντρή για ένα ξανθόμαλλο λεπτό αγοράκι. Γιατί τόχω ε;... και κουνάει με φούρκα το βαρύ του το πατίνι.

Μα έχει μια στενοχώρια ο Τάκης σήμερα! Δεν μπορεί να καταλάβη πως είναι στο σπίτι είναι τόσο χαρούμενοι, ενώ αυτός λυπάται, λυπάται πολύ. Να το παρουν τη νουνά του. Θέ μου, πως είναι δυνατό;..

Από τότε που ένοιωσε τον εαυτό του, θυμάται τη νουνά του πάντα δίπλα του, πάντα γλυκειά, πάντα τρυφερή. Είναι η μικρή αδελφή της μαμμιάς του και κάθεται μαζί τους.

Τάκη, το ξέρεις; ο Άγιο-Βασίλης θα σου φέρη ένα νουνό...

Θάναι κλεισμένος σε κουτί, και θα φωνάζει μαμμά;.. ρωτάει μ' όλη του τη σοβαρότητα ο Τάκης.

«Όλοι σκάσανε στα γέλια. Ακόμα κι' ο παππούς, που ήταν καθισμένος στον καναπέ και διάβαζε την έφημερίδα του, σήκωσε τα μάτια πάνω απ' τα γυαλιά του, κοίταξε τον Τάκη και ξεκαρδίστηκε.

— Τάκη, μην είσαι τόσο κουτό παιδί. Ο νουνός θάναι άνθρωπος, κύριος, νά, σαν το μπαμπά σου.

— Κύριος σαν το μπαμπά μου;.. Και γιατί να μου τον φέρη ο Άγιο-Βασίλης, τί να τον κάνω εγώ τέτοιο νουνό; ε;

Τί να τον κάνη;.. Για μια στιγμή δεν ήξερε τί ν' απαντήσει η μαμμά. Άλήθεια τί να τον κάνη ο Τάκης το νουνό; τον φτάνει η νουνούλα του.

— Μα θα τον έχω να σ' αγαπάει κι' αυτός όπως κι' εγώ.

— Δεν τον θέλω, δεν τον θέλω!.. τελείωσε. Άν ήταν στο κουτί και φώναζε, τότε μάλιστα. Αλλά έναν άνθρωπο, έναν κύριο σαν το μπαμπά, τί να τον κάνω;..

Προσπάθησαν να του δώσουν να καταλάβη.

— Στάσου να δής, Τάκη. Ο νουνός θα παντρεφτή τη νουνά. Θα κάνουμε και μες ένα γάμο στο σπίτι μας, νά, όπως η θεία Καίτη που πήρε πέρσο το θεο Νόνιο, θυμάσαι;

— Ναι, και ύστερα;..

— Ναι, και ύστερα θα πάρη ο νουνός

τη νουνά και θα πάνε να καθήσουνε σ' ένα άλλο σπίτι.

— Όχι, όχι, δεν το θέλω αυτό! να μου πάρη τη νουνά μου, και να φύγη; όχι! όχι!..

Α, μα έκλαψε για καλά τώρα ο Τάκης, έρμησε στην αγκαλιά της Μαρτίτσας—της νουνάς του—και τη φιλούσε κι' έκλαιγε.

— Μη μου φύγης, νουνούλα μου... μη μου φύγης!..

Τρόμαξε να τον κάνη να ησυχάση.

— Έλα, μην κάνης σά μικρό παιδί. Ένα μεγάλο αγόρι τσεσάρω χρονώ.

Μέσα στα κλάμματα του ρωτάει δειλά δειλά:

Νουνά, στό... στο γάμο σου... θάχουμε... θάχουμε και κουφέτα;..

Σά να του καλάρεσε αυτό το Τάκη.

— Και... και θα μπορώ να τρώω, θεία;..

— Ού, όσα θέλεις, κι' όσα... δέ θέλεις μάλιστα!..

— Μα εγώ θέλω να τὰ φάω όλα!..

— Να τὰ φας!..

Τελείωσε. Παρηγορήθηκε λιγάκι ο Τάκης.

— Τελοςπάντων. Παντρεύου σαν το θέλεις. Αλλά για στάσου, νουνά. Δέ μπορείς να πάρης... έμένα;.. Εγώ ξέρεις, σε θέλω!

Πάλι σκάσανε όλοι στα γέλια.

Α, μα τέλοςπάντων. Δεν μπορεί να τους καταλάβη σήμερα ο Τάκης, όρισμένως έχουν όρεξη να χαχανίζουν και βρίσκουν άφορμή αυτόν για να γελούν.

— Α, έτσι είσαστε; με κοροϊδεύετε; (Και σφίγγει με φούρκα τις μικρές του χουφτες και κσκινίζει, αναψοθυμωμένος.) Με κοροϊδεύετε; να δής κι' εγώ τί θα το κάνω του νουνού... Άν δεν το σπάσω το κεφάλι με το πατίνι μου!

Μα δεν του δίνουν απάντηση. Επειτέ τους δεν μπορούν να χασομερούν σήμερα μαζί του, έχουν τόσες δουλειές.

Ο Τάκης κρυφά-κρυφά τρύπωνε στη κουζίνα. Η μαμμά δεν τον αφήνει ποτέ να πηγαίνει εκεί, μα σήμερα φαίνεται πως δεν καλοδλέπει η μαμμά, για να μην τον δει...

Α, να η κυρά-Μαρτίτσα που χτυπάει αυγά—πωπώ, πόσα αυγά!—στη βαθεία καφετιά λεκάνη.

— Αχ, για την κυρία Μαρτίτσα, όλα θα τα κάνουμε θάλασσα, σήμερα!

Αυτό δεν μπορεί να το πολυκαταλάβη ο Τάκης: να τα κάνουν θάλασσα; και γιατί;..

Κι' ήρθε η μεγάλη μέρα. Τί φασαρία στο σπίτι. Ο Τάκης κοντεύει να χάση το νοῦ του. Μα τους τρέλαιναν και τα κουδούνια. Ντράν λουλούδια, ντράν κοφίνια, ντράν δώρα, ντράν έτοῦτο, ντράν εκείνο.

— Δεν αφήνουμε την πόρτα ανοιχτή.

να μπαίνει όποιος θέλει, μαμμά, να ησυχάσουμε;.. προτείνει ο πρακτικός Τάκης.

Μα δεν του δίνουν απάντηση. Τελείωσε, δεν είναι πιά το κέντρο του σπιτιού ο Τάκης. Άλλοτε, όταν ρωτούσε, πέντε στόματα ήταν πάντα έτοιμα να του απαντήσουν. Τώρα, μιλιά! Είναι να φουρκίζεται ή δεν είναι;

Μόνο κάτι τον παρηγορεί τον Τάκη. Έμεινε πολύ ευχαριστημένος από τη γνωριμία του με το νουνό. Μπορεί να μην είναι παιχνίδι, όπως νόμισε στην αρχή, αλλά θα του φέρη πολλά παιχνίδια όταν γυρίσουν απ' το Παρίσι με τη νουνά. Όσο γι' αυτό, το το υποσχέθηκαν κι' οι δυό. Και—ποιός να το πιστέψη;—θα του φέρη κι' ένα ποδήλατο. Δέ σου λέω, είχε το πατίνι για να τρέχη, μζ, άλλο είναι το ποδήλατο.

— Βάρδα μπρός!.. βάρδα μπρός!.. ντρίν!.. ντρίν!.. ντρίν!.. Θάχει και κουδούνια, του το βεβαίωσε η νουνά.

— Νά την, καλέ, η νουνά!.. νά την!.. Πώ, πώ, τί δημοφη που είναι!.. Τι όμορφη... Αυτό το άππο πέπλο—έτσι το λένε, του το είπε η μαμμά—τί ωραία που της πάει!..

— Τάκη, έλα δώ! έσύ θα βαστάς την ούρά.

Αυτό σά να μην το πολυθέλει ο Τάκης: όταν βαστάει την ούρά δεν μπορεί να βλέπει το πρόσωπο της νουνάς.

— Μαμμά... πως θα βλέπω, ε;..

Μα πετάγεται ο φίλος του ο Ντιντής πρόθυμος να βαστήξει αυτός την ούρά, κι' αυτό πάλι δεν το θέλει ο Τάκης.

— Φύγε σύ!.. δική μου νουνά είναι! εγώ θα τη βαστήξω!..

Τελείωσε ο γάμος. Ο Τάκης έφαγε κουφέτα, βυσινάδα, γλυκά, απ' όλα. Κι' όμως δεν είναι ευχαριστημένος. Η καρδούλα του σφίγγεται. Νά, έφθασε η στιγμή που θα φύγη σ' αλήθεια η νουνά. Δεν υπάρχει πιά αμφιβολία. Φόρεσε το παλτό της, το καπέλλο της. Το αυτοκίνητο περιμένει κάτω. Ώ, πως λυπάται, πως λυπάται τώρα ο Τάκης. Ξέχασε και τα κουφέτα που έφαγε και το ποδήλατο που θα του φέρουν. Ένώ η Μαρτίτσα θακρισμένη αποχαιρετάει τους δικούς της, ο Τάκης τρέχει και κρύβεται στην κάμαρά του.

— Τάκη!.. Τάκη!.. Δέ θα μου πής αντίο;

Αφαντος ο Τάκης. Ψάχνουν απ' έδω κι' απ' εκεί. Δεν έννοει να φύγη η Μαρτίτσα, χωρίς να πη αντίο στον Τάκη της.

— Νά τος! έδω είναι.

Ο Τάκης φαίνεται σαν να μην άκούει, ψαχνει με φούρια στο μεγάλο κουτί με τα παιχνίδια του. Γυρίζει, τους βλέπει όλους.

— Σας παρακαλώ φύγετε, θέλω να μείνω μόνος μου, με τη νουνά μου.

Του κάνουν το χατήρι.

Σηκώνεται, κάτι σφίγγει στην αγκαλιά του.

— Νουνά... σε παρακαλώ πάρ' τον μαζί σου για να με θυμάσαι... Το Λώλη σου δίνω, νουνά!

Και δίνει στη Μαρτίτσα ένα όμορφο κουκλο-μαθητή, με τη μπλέ του ποδιά και τη σάκκα του.

Είναι το πιο αγαπημένο του παιχνίδι.

— Νουνά, μη μου πής όχι, σε παρακαλώ πολύ-πολύ...

Πως να πη «όχι» η νουνά, όταν βλέ-

πει τα γεμάτα ίκεσία μάτια του Τάκη; — Σ' ευχαριστώ Τάκη μου, θα τον πάρω...

Φιλάει σφιχτά-σφιχτά τον Τάκη... τρέχει... μπαίνει στο αυτοκίνητο.

— Στο καλό νουφούλα, στο καλό!.. Ο Τάκης κοιτάζει το αυτοκίνητο που φεύγει:

— Μαμμά... πως ζηλεύω το Λώλη, αυτός πήγε μαζί με τη νουνά μου...

Τί χαρά του!..

Και τα ματάκια του γεμίζουν δάκρυα.

ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JULES CHANCEL

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Μα ο Νικόλας, συνεθισμένος σ' αυτά και χωρίς να δίνει καμιά προσοχή, εξακολουθούσε το δρόμο του, παρακολουθούμενος πάντοτε από την Νανέττα.

Τα δυό παιδιά πέρασαν τον Σηκουάνα από τη γέφυρα των Αγίων Πατέρων κι' έφθασαν σε λίγο στην εκκλησία του Αγίου Ρώκου.

Διαβαίνοντας μπρός απ' αυτήν την εκκλησία, η Νανέττα είχε ένα δυσάρεστο έπεισόδιο που λίγο έλειψε να τελειώσει άσχημα. Μπρός στα μαγαζιά που βρίσκονταν γύρω από την εκκλησία κάμποσες γειτόνισσες ήταν μαζεμένες και κουδέντιαζαν σχετικά με τα γεγονότα της προηγούμενης ημέρας και το θάνατο της Μαρίας Άντουανέττας.

Μιά απ' αυτές, βλέποντας τη Νανέττα, την αναγνώρισε γιατί είχε προσέξει το όμορφο κοριτσάκι, που είχε πετάξει τα λουλούδια στα πόδια της κατάδικης.

— Για στάσου! φώναξε και στάθηκε μπροστά απ' τη Νανέττα κόβοντάς της το δρόμο· να η μικρή που πέταξε τα λουλούδια στην Αδελφική!

Στη στιγμή έγινε μεγάλο σούσουρο. Όλες οι γυναίκες μαζεύτηκαν γύρω στη Νανέττα κι' άρχισαν να φωνάζουν και να την άπειλούν.

— Πιάστε την! Θα είναι καμιά άριστοκράτισσα μασκαρεμένη.

— Οδηγήστε την στο τμήμα!

Έξαφνα όμως, για καλή τύχη της Νανέττας, μια χοντρή γριά που είχε ένα φιλικό-ιδιοκό στην γειτονιά και έγνώριζε από πριν τη Νανέττα, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος σπρώχνοντας δεξιά κι' αριστερά με τους άγκωνες της, και βρέθηκε μπροστά στη Νανέττα.

— Καλέ, άφήστε το ήσυχο το κακόμοιρο! φώναξε η αγαθή γυναίκα. Τούτη είναι άριστοκράτισσα όσο έσεis κι' εγώ. Είναι η Νανέττα, η κόρη του μπάρμπα Ραμμή του φανοκόρου που τον προστατεύει ο Σιμόν, ο φύλακας του μικρού Καπέτου.

Τα λόγια αυτά έκαμαν το θαύμα τους και όλες εκείνες που τα είχαν βάλει πριν με τη Νανέττα, ξέσπασαν όλο το θυμό τους σ' εκείνην που τους την είχε πριν κατηγορήσει.

Η Νανέττα άνέπνευσε· γλίστρησε από τα χέρια της χοντρής γειτόνισσας που ήθελε να τη φιλήσει και να τη χαϊδέψει, και άρχισε να τρέχει προς τη διεύθυνση, από όπου είχε εξαφανισθεί ο Νικόλας. Τρέχοντας αδιάκοπα, έφθασε στην πλατεία των Νικων, και εκεί λαχανιασμένη, καταϊδρωμένη, έπεσε άπάνω σ' ένα πάγκο.

Ήταν άπελπισμένη, που η γελοία της περιπέτεια την είχε κάνει να χάση τα ίχνη του αδελφού της, όταν εξαφνα, με μεγάλη της χαρά, τον αντίκρουσε να στέκεται μπρός στο μαγαζί ενός μαραγκού.

Η Νανέττα πλησίασε σιγά σιγά και κρυμμένη πίσω από τον κορμό ενός χοντρού δέντρου, παρακολούθησε την έξης σκηνή.

Ο Νικόλας συζητούσε ζωηρά με τον μαραγκό, που στην αρχή φάνηκε πως του άπάντησε μ' αρκετά απότομο τρόπο. Μα σε λίγο το ύφος του μαραγκού άλλαξε, ενώ ο Νικόλας με λόγια και με χειρονομίες του εξηγούσε τί ζητούσε απ' αυτόν.

Φαίνεται πως το πράγμα αυτό ήταν πολύ άστειο, γιατί ο μαραγκός γελώντας με την καρδιά του, πήρε μαζί του μες στο μαγαζί το μικρό καμπούρη, που έδραζε από την τσέπη του ένα μεγάλο τετράγωνο χαρτί.

Η Νανέττα, που ήταν αδύνατο να καταλάβη τί έσήμαινε όλο το τοῦτο το μυστήριο, έτρεμε από άνοπομονήσια, ώςότου, ύστερα από λίγα λεπτά είδε το Νικόλα να βγαίνει από το μαγαζί.

Μα δεν έβγαине όπως είχε μπει. Από το λαμό του ήταν κρεμασμένη μια μεγάλη σανίδα, και άπάνω σ' αυτήν ήταν κολλημένη η έξης έπιγραφή:

Για δυό δεκάρες με άγγίζετε! Και τότε η Νανέττα κατάλαβε.

«Ο αδελφός της τής είχε πει πολλές φορές, πως κάθε φορά που έβγαινε έξω, βρίσκονταν κάμποσοι προληπτικοί διαβάτες, που τον πλησίαζαν και χείδευαν την καμπουρίτσα του με την πρόφαση πως αυτό θα τους φέρη τύχη.

Η επιγραφή λοιπόν αυτή έδινε στη Νανέττα, καθώς και σ' όλον τον κόσμο, να ένοσήση, ότι ο ξευπνος μικρός καμπούρης είχε συλλάβει την ιδέα να εκμεταλλευθώ την φυσική του δυσμορφία, για να κερδίση χρήματα, λογαριάζοντας ότι θα μάζεσε κάμποσα, αν έλθοι όσοι ήθελαν ν' αγγίξουν την καμπούρα του, επλήρυναν, για να τους γίνη αυτή η χάρη.

Η σοφή αυτή σκέψη έφερε εὐθύς αμέσως τ' αποτελέσματά της, γιατί εὐθύς μόλις βγήκε από το μαγαζί του μαργαριτάρη, ο Νικόλας περιστεύχτηκε από καμιά δεκαριά χασομέρηδες, που έδειχναν ο ένας στον άλλο την καρτέλα του και γελοῦσαν με την παράδοξη έμπνευση του μικρού καμπούρη.

Ο Νικόλας όμως, χωρίς να ένοχληται καθόλου από τα γέλια που προκαλούσε, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος και διευθύνθηκε προς το Παλαιό Ρουαγιάλ, παρακολουθούμενος πάντα από τη Νανέττα, που ήταν περιέργη να ιδώ το τέλος αυτής της περιπέτειας.

Το Παλαιό Ρουαγιάλ ήταν την εποχή εκείνη ένα από τα πιο πολυσύχναστα κέντρα του Παρισιού. Οι τακτικώτεροι θαμώνες του ήταν οι διάφοροι χασομέρηδες κι' οι αυτοσχέδιοι υπαίθριοι ρήτορες, που έλπίζαν ότι ύστερα από κανένα πυριφλεγής λόγο τους θα γίνονται κι' αυτοί λαοφιλείς και διάσημοι, όπως είχε γίνει ο Κάμιλλος Ντεμουλνέ όταν στις 14 Ιουλίου του ίδιου έτους, είχε βγάλει λόγο στο συγκεντρωμένο πλήθος, μοιράζοντας στους άκροατές του και φύλλα από τα δέντρα για να τα κάνουν κονκάρδες.

Ο Νικόλας δεν μπορούσε να διαλέξει καταλληλότερο μέρος από αυτό για να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιό του. Ανέβηκε σ' έναν πέτρινο πάγκο, από κείνους που βρίσκονταν κάτω από κάθε άψίδα της στοάς, και τοποθετήθηκε εκεί έχοντας την επιγραφή κρεμασμένη μπροστά του και γυρίζοντας την πλάτη του προς τη στοά. Δίπλα του, επάνω στον πάγκο, είχε τοποθετήσει ένα πήλινο τασάκι κι' ένα χοντρό μπαστούνι.

Δεν είχε ακόμη καλά-καλά τελειώσει τις προετοιμασίες του αυτές, και οι διαβάτες άρχισαν κιόλας να σταματούν μπροστά του και να διαβάζουν την επιγραφή που τους έκανε εὐθύς αμέσως να ξεσπούν σε άκρατη γέλια.

Κόσμος πολὺς είχε μαζευτεί γύρω από τον Νικόλα, όπου επιτέλους ένας κύριος, ντυμένος κατάμαυρα, προχώρησε αποφασιστικά. Έβγαλε από την τσέ-

πη του ένα νόμισμα, το έριξε μες στο τασάκι και χείδεψε με το χέρι του τη ράχη του Νικόλα, που έμεινε αδιάφορος κι' ακίνητος σαν αγαλμα.

Το παράδειγμα του πρώτου το ακολουθήσαν εὐθύς και πολλοί άλλοι, γιατί την εποχή αυτή, όπου καθένας μπορούσε το βράδυ να ιδώ το όνομά του γραμμένο στον κατάλογο των ύποπτων, οι άνθρωποι έδιναν μεγάλη σημασία στα διάφορα «γούρια». Κι' έτσι οι πενταροδεκάρες κόντευαν να γεμίσουν το τασάκι.

Ένας έθνοφρουρός θέλησε να αγγίξη το Νικόλα δίχως να πληρώσει, μα έφαγε εὐθύς μια δυνατή μπαστουριά στα χέρια, γιατί ο Νικόλας είχε τα μάτια του τέσσερα και δεν άφηνε κανέναν να τον εκμεταλλευθώ. Το πλήθος που έξα-

«Τί θάλλεγες, αδελφούλα, αν τα κατάρρενα να ιδής το Δελφίνο σου;» (Σελ. 67, στ. β').

κολουθούσε να είναι μαζεμένο γύρω του, χειροκρότησε την δίκια αυτή τιμωρία κι' ο στρατιώτης, καταντροπισμένος, αναγκάστηκε κι' αυτός να πληρώσει τις δύο δεκάρες.

Τη στιγμή εκείνη έτυχε να περάσει μια εὐθυμη συντροφιά. Ήταν μερικοί νέοι που έτοιμάζονταν να πάνε για να παίξουν σ' ένα από τα χαρτοπαικτικά κέντρα που άφθονούσαν στη στοά Μονπανσιέ.

Ο μικρός καμπούρης και η επιγραφή του δεν έμειναν άπαρατήρητα από τους νεαρούς χαρτοπαίκτες. Δεν έμεινε λοιπόν ούτε ένας που να μην πλησιάσει το Νικόλα για ν' αγγίξη την γουρλίτικη καμπούρα του, και τ' άργυρά νομίσματα ήρθαν και προστέθηκαν στις χοντρές δεκάρες που γέμιζαν κιόλας το τασάκι.

Οι έθνοφρουροί, που ήταν οι φύλακες του κήπου, βλέποντας τον κόσμο που είχε μαζευτεί, πλησίασαν να ιδούν τι συμβαίνει. Κι' άρχισαν να γελοῦν κι' αυ-

τοί με την καρδιά τους, κι' ούτε σκέφθηκαν καθόλου να εμποδίσουν το μικρό καμπούρη να εξασκή το επικερδές εμπόριό του.

Ύστερα από μια ώρα, η Νανέττα σερίανιζε στο πεζοδρόμιο του καφενείου Φουά, έχοντας πάντοτε τα μάτια της καρφωμένα στον αδελφό της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΛΙΚ... ΠΛΑΚ... ΠΛΙΚ...

Σ' εκείνον που θα πήγαινε μια μέρα στο νησί που πήγα κι' εγώ, θα είχα να του συστήσω τη φίλη μιάς βρύσης. «Ας μὴν τοῦ φαγῇ αστείο» τάψυχα κά- νουν τόσο καλή συντροφιά κάποτε! «Ας φαίνεται πως δεν αισθάνονται, ας φαίνεται πως δεν ακούνε» ας μὴ μιλοῦν. Κι' αισθάνονται, κι' ακούνε, και μιλοῦν...

«Ας προσέξω, μόνο, τί δρόμο θα πάρω: Θα κατεβή στην προκουαία. Θα στρίψω δεξιά, — από κει που δένουν τα καίκια, — και θα τραβήξω ίσια, προς το μῶλο. Στο μῶλο θα στρίψω πάλι, θα τὸν πάρω πλάι. Και θα βγῇ στην ἀκρογιαλιά. Τώρα θα πάω γιαλὸ-γιαλὸ. Και καθώς θάναζιγτήσω τὸ δρόμο, θα δῇ πως πρέπει να περάσω από κάποια βρυσούλα, που τὸ νερὸ της στάζει σταλαγματιά σταλαγματιά, — πλάκ... πλάκ... πλάκ... — σὰ νὰ λέω τοῦ διψασμένου διαβήτη: «Θέλεις νὰ βρέξης τὰ χεῖλιά σου; Κατέβα τὰ σκαλάκια που βλέπεις καὶ σκύψε... Μὰ ξέρεις;... Μὴ φύγεις ἀμέσως. Κάθισε ἐδὼν ἄσινά μου, νὰ μοῦ κάνης καὶ μὲνα λίγη συντροφιά. Μ' ἀρέσει νὰκούω εὐχάριστα πράγματα βέβαια, μὰ ξέρω νὰ παρηγορῶ καὶ τοὺς λυπημένους: πλίκ... πλάκ... πλίκ...»

Κι' ἕνας ξένος ἔχει νὰ πῇ πολλὰ σὲ μιὰ βρύση, που προσφέρεται νὰ τὸν ἀκούση, — πλάκ... πλάκ... πλάκ... — καὶ που καταλαβαίνει πως ἂν τις πῇ γιὰ τὴς χαρὲς του, θὰ συμμεριστη τὴν ἀγαλλίασή του, — πλάκ... πλίκ... πλάκ... — ὅπως καὶ τὴ θλίψη του, ἂν τῆς πῇ τὸν πόνο του — πλίκ... πλάκ... πλίκ...

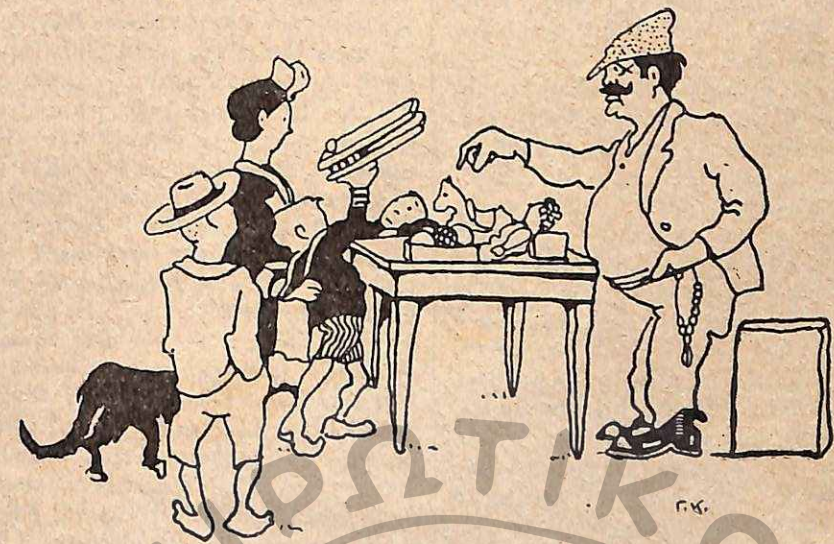
Σταλαγματιά σταλαγματιά ἔσταζε τὸ νερὸ τῆς βρύσης στὸ μάρμαρο, καὶ τὴν ἡμέρα που θάφιναν τὸ εὐλογημένο νησί. Κι' ἐγώ, που τ' ἀγαποῦσα πολὺ, — τ' ἀγαποῦσα ἀπὸ πάντα; ἢ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐπειδὴ θὰ τὸ χωρίζομαι σὲ λίγο; — πῆγα ν' ἀποχαρτεθῶ καὶ τὴ βρυσούλα: «Πλίκ... πλάκ... πλίκ...», ἔκανε, σὰ νὰ μούλεγε: «Φεύγεις, λοιπόν; Ἀχ, πὲς μου, πὼς δὲ θὰ με ξεχάσης...» Ἕνα δάκρυ μου κύλησε στὸ μάγουλό μου... Ὑστερα ἄλλο... κι' ἄλλο... «Ἀλήθεια, καλὴ μου βρυσούλα... Ποιὸς ξέρει γιὰ πόσον καιρὸ χωρίζομαστε; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸ Θεὸ ξέ-

Η ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ο πατέρας έλειπε από καιρό, τὸν είχαν μεταθέσει κάπου μακριά, και για πρώτη φορά θα γιορτάζαμε χωρίς αὐτόν τις γιορτές. Ήταν ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἐγὼ ἤμουνα μικρὸς κι' ἐκείνο τὸ χρόνο πρωτοπήγα στὸ σχολεῖο.

Ἀπὸ πολὺ καιρὸ πρὶν, οἱ συμμαθητές μου, συζητώντας ζωηρά, ἔλεγον πὼς κόντευαν οἱ γιορτές, κι' ἐγὼ τὴς περιμένα με ἀγωνία νάρθουν. Κι' ἦρθαν.

Ἀνήμερα τοῦ Ἀγιοδωδεκαίου ἔκανε πολὺ κρύο. Ντυμένος με τὰ ναυτικὰ μου ἀπὸ μέσα καὶ με τὸ ἐπανωφοράκι μου ἀπ' ἔξω, πρωτ-πρωτ' ἀνοίξα τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ μας κι' ἤθελα νὰ

«Ο Ἀντώνης εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ ἑνα τραπέζι...» (Σελ. 79, στ. β').

τραβήξω γιὰ τὴν ἀγορά. Τὸ κρύο με χτύπησε στὸ προσωπίκι κι' ἐκοκκίνησα ἀμέσως. Δυὸ γριεὲς ἔδωκαν, κείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὸν Ἀν-Γιῶργη — που ἦταν ἀκροῦς ἀπέναντι στὸ σπίτι μας — καὶ βλέποντάς με ψιθύριζαν:

— Γιὰ δὲς τον! Κατακόκκινος εἶναι! Θάφαγε πρωτ-πρωτ' καμμιὰ φέτα ψωμί!

Ἐγὼ τράβηξα βιαστικὸς τὸ δρόμο μου, κάνοντας πὼς δὲν ἀκούσα τίποτα. Τὸ ἤξερα ὅμως καλὰ, πὼς ἐκείνο τὸ χρόνο εἶχε πέσει μεγάλη πείνα στὴν Κορώνη. Μόλις κόντευα νὰ φτάσω στὴν ἀγορά, εἶδα μιὰ παρέα παιδιὰ με σφυρίχτρες στὸ στόμα, που ἔτρεχαν γιὰ νὰ μὴν κρυώνουν: ἦταν ἡ πρώτη ἀλλαχὴ, που ἔδλεπα γύρω μου κείνη τὴν ἡμέρα.

Ἐπειτα ἔστριψα παρακάτω, σὲ κάτι χαλάσματα, καὶ βγήκα στὴν ἀγορά.

Ὁ φιλικατζῆς ὁ Ἀντώνης εἶχε βγάλει ἀπ' ἔξω στὸ μαγαζὶ τοῦ ἑνα τραπέζι, κι ἀπάνω εἶχε βάλει διάφορα παιχνίδια μέσα σὲ κουτιά: Κάτι μικρὰ

μπαλονάκια, που εἶχαν καὶ σφυρίχτρα, πιστολάκια, κουκλιά, καραγκιόζηδες, ἀλογάκια, κι' ἄλλα, που δὲν τὰ θυμάμαι πιά. Οἱ πιτσιρίκοι — ὑποδουτοὶ οἱ περισσότεροι — τὸν εἶχαν κυκλώσει. Θυμάμαι τώρα καὶ τὸ ἄρωμα ἐκείνων τῶν κουτιῶν, που εἶχε βάλει μέσα ὁ Ἀντώνης, τὰ παιχνίδια... Κάθισα κάμποση ὥρα χαζεύοντας ἐκεῖ χάμου, ὥπου ἀναγκάστηκα νὰ κινηθῶ, γιὰ νὰ μὴν αισθάνομαι πολὺ τὸ κρύο. Κανένα παιχνιδὶ δὲ μοῦ ἄρεσε καὶ δὲν ἀποφάσισα νὰγοράσω τίποτα: γι' αὐτὸ ἔφυγα.

Τράβηξα πρὸς τὴν παραλία. Οἱ ἄνθρωποι στὸ δρόμο ἦταν λιγστοί. Ποῦ καὶ ποῦ, περνοῦσε κανένας πατέρας με τὰ παιδιὰ του βιαστικά καὶ συζητώντας μαζί τους χαμηλόφωνα. Ἡ θάλασσα ἦταν φουσκωμένη, κι' ἑνα βουητὸ ἐρχόταν ἀπ' τὸν ὀρίζοντα. Ἦθελα νὰ πάγω

ὡς τὴν ἀκρὴ τῆς παραλίας σ' ἑνα μέρος που ἔσταζε ἀπὸ ἑνα βράχο νερὸ. Ἦθελα νὰ ιδῶ καὶ κάποιο βράχο, που εἶχε κοπεῖ λίγες μέρες πρὶν καὶ κουνήθηκαν πολλὰ σπῆτια, κι' ὅλοι νόμισαν πὼς ἔκαμε σεισμὸ. Τὸ κρύο ὅμως ἄρ- χισε νὰ γίνεται πὸ δυνατό, κι' ἀποφάσισα νὰ γυρίσω πίσω στὸ σπίτι.

Γύρισα με τὴν ἐντύπωση, πὼς ὅλος ὁ κόσμος κείνη τὴν ἡμέρα ἦταν κλεισμένος στὸν ἐαυτὸ τοῦ ζηλότυπα. Ὅλοι, μοῦ εἶχε φανεῖ, πὼς σιγοκουβέντιαζαν. Δὲ μπορούσα νὰ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα. Θέλησα νὰ τὸ ἀποδώσω στὸ κρύο. Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, ρώτησα τὴ μητέρα μου. Θυμάμαι τὴν ἀπάντησή της:

— Γιὰτὶ γίνεται πόλεμος, μοῦ εἶπε καὶ σίωπασε.

— Καὶ γιὰτὶ γίνεται πόλεμος; τὴ ρώτησα.

— Τὸ πὸ μολο εἶναι πάνω στὸ τραπέζι! φώναξε σὰ στενοχωρημένος ὁ μικρός μου ἀδελφός, που ἔαταν τότε ὡς

νους». — «'Ανέκδοτο» τοῦ **Πέτρου Ριονοαί**. Είναι μιὰ ἱστορία διχῶς ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρον. Ἀμφιβάλλω μάλιστα καὶ γιὰ τὴ φυσικότητα τῆς. Ὅπως δὲ ἴσως, ἡ ἐκτέλεση εἶναι καλή. — «'Ενας τῶρος» τοῦ **Ἰππότου Λόγγου**. Κι' αὐτὸ φανερὸν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ μὲ ἐπίσης καλὴ ἐκτέλεση. — «'Η πονηρία τῆς ἀνηψούλας μου» τῆς **Ἑρείκης**. Γράψιμο πολὺ καλὸ. Τὸ θέμα ὅμως δὲν μόνον δὲν ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ εἶναι χωρὶς λογικὴ καὶ ἠθικὴ βάση. Ἀληθεῖα, ἴσως καλὸς ὁ τρόπος τῆς μικρούλας πρὸς τὴ γριὰ ἐκείνη κυρία; — «'Απὸ τὴν εὐθυμὴ σχολικὴ ζωὴ» τῆς **Πυθίας**. Γράψιμο κάπως βιαστικὸ, ἴσως νευρικό κι' ἀτακτο. Κι' οἱ σκηνὲς δὲν ἔχουν πολὺ λογικὸ εἰρμό μεταξὺ τους. Ἡ περιγραφή τῆς λιανιάδας στὴν ἀρχὴ εἶναι περιττὴ καὶ ἀσύνδετη μὲ τὸ ὑπόλοιπο θέμα. — Θὰ ἐξκολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναμένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ὁρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναμένοντα ἴσχυουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγρία καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φεγγαρχίτιδα, κ. (ΠΔ). Φῶς, ἄ. (;). Λεοντιδεύς, ἄ. (;). Τριφυλλάκι, ἄ. (ΜΜ). Μάγος Κρήτης, ἄ. (ΜΑ). Ἀνδριώτικη Αὔρα, κ. (...). Καστανὴ Ἀνδριωτοπούλα, κ. (...). Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων, ἄ. (ΕΠ). Βολιωτικὸ Φοιτητάκι, ἄ. (ΒΚ). Θεόγγις, ἄ. (ΣΣ). Πηλεύς, ἄ. (ΧΚ). Ζιζάνιο, ἄ. (;;;). Πεισματάρης, κ. (;;;). Πεισματάρης, ἄ. (ΝΤ). Σβυσμένο Ὀνειρο, κ. (ΕΚ). Κόρη τοῦ Θούλλου, κ. (ΞΜ). Μικρὸς Πιανίστας, ἄ. (ΑΕ). Ματροχαλαστής, ἄ. (ΑΜ). Ἑρνάνς, ἄ. (ΕΚ). Ἰδεαλιστής, ἄ. (ΛΣ). Λορέττα Γιούγκ, κ. (ΝΓ). Χλωρὸ Φεγγάρι, ἄ. (ΑΑ). Ὀνειρον Δόξης, ἄ. (ΔΤ).

Ἀνανεώσεις Ψευδώνυμων: Ἀριστοκρατίσσα, κ. Μορτάκι, κ. Ροδάνθη, κ. Χρυσοπηγή, κ. Γαλάτεια, κ. Σαπουνόφουσκια, κ. Χαραυγή, κ. Ρωμαῖος Πρίγκιψ, ἄ. Πρίγκιψ τῆς Ὀμίλης, ἄ. Χαλιμὰ, κ. Καπετανοπούλα, κ. Λούλα, κ. Μελαγχολικός Καλλιτέχνης, ἄ. Τρομερός, ἄ. Τζόλδη, κ. Ἀτταβύριος, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κυρὰ τῆς Θάλασσας** (ἡ συλλογὴ δεκτὴ γιὰ τὸ ποίημα δὲν θυμοῦμαι τώρα ἅμα εὐκαιρήσω, θὰ φάξω καὶ θὰ σοὺ πῶ) πρώην **Γαλανόλευκη** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ βαρυσκόλη ὥστε δικαί σου εἶναι οἱ ὥραιοι αὐτοὶ στίχοι, ποὺ τοὺς μελοποίησε ὁ κ. Εὐανθόπουλος;) **Διγενὴ Ἀκρίταν** (αὐτὸ, εἶδες, σοὺ ἐνέκριναν κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια γράφει μου) **Πινέλο τοῦ Ραφαήλ** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκριναν, ποὺ τὸ εἶχες γραμμένο καὶ πρῶτο χαίρω ποὺ ἐγίνες καλὰ) **Βύρωνα** (τὸ παιχνίδι αὐτὸ γνωστότατο δὲν ξέρεις κανένα πρὸ νέο;) **Καπετὰν Τζαβέλλα** (ἐστὶν ἄρα γιὰ τὸ ἐξοπλισθῶμα σ' εὐχαρίστησα καὶ σ' εὐχαριστῶ) **Α. Α. Γκοδόκον** (τί σύμππτωσι! κι' αὐτὰ τὰ ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις, εἶναι ὅλα πιεσμένα πρὸς

πρὸς νὰ μοὺ στελεῖς μερικὰ ἄλλα κι' ἐλπίζω, αὐτὴ τὴ φορά, νὰ βρεθῇ καὶ κανένα ἐλεύθερο) **Ζιζάνιο** (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν; ἰδὲς ὅμως τί σοὺ ἀπαντῶ μὲ τὸν ὀνόμα σου στὸ προηγούμενο φυλλάδιον) **Κλοκλὸ** (σοὺ ἐστὶν ἄρα δύο Σήματα) **Καστανὴ Ἀνδριωτοπούλα** (δὲν πειράζει; χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ ἡ Ἀνδριώτικη Αὔρα) θὰ εἶδατε βέβαια τὰ ψευδώνυμά σας) **Βασιλέα τῆς Ζούγκλας** (Σήμα, χαρτί καὶ 10 τετράδια ἐστὶν ἄρα) **Κρητικὸ Ἀκρογιάλι** (δὲν πειράζει; εὐχαριστῶ πολὺ) **Ἑστὶν ἄρα** Σήμα καὶ δύο δεσμίδες χαρτί Ἀύσεων) **Νέον Ἀντίβαν** (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ ὅσο πῶ) **Χρυσὴ Καρδιὰ** (μὴν ἀνυπομονῇς! Σήμα καὶ 15 τετράδια σοὺ ἐστὶν ἄρα) **Βεδουῖνον** (ὥρατα! περιμένω) **Περιπλοκάδα** (παραγγέλλια τῶν 85 ὁρ. ἐξετελέσθη καὶ σοὺ ἐστὶν ἄρα τὴς ἀποδείξεις) **Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων** (εἶχα ἐκτελέσει τὸ πρῶτο σου γράμμα πρὶν λάβω τὸ δεύτερο) **Παρ. Σ. Παπαγιαννέαν** (ἐστὶν ἄρα) **Σγουρόμαλλην, Πανελλήνιο Ὀνειρο, Μελαγχολικὴν Ὑπαρξιν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 253ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου.

71. Δεξιόγραφος

Οὐδέτερο ἐπιβέτου
Τὰ ἔργα νομοθέτου
Καὶ νά, μιὰ θαυμασία
Θεότης θαλασσία!

Πανελλήνιο Ὀνειρο

72. Στοιχειόγραφος

Μιὰ μικρὴ δεξιμένη,
Μὰ στὴ γλώσσα τὴν κοινή,
Τὸ χεῖμάνα δὲν παύνει;
Ἐ! ἄς τὴν πάρει ὁποῖος κρυνῶναι,
Ἐνα γράμμα ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ,
Μὲ χαρὰ νὰ τὴ φορέσῃ.

Ναῖ;

73. Δημιῶδες αἶνιγμα καὶ ἀναγραμματισμός.

«Κόκκορας ἀναβρακάτος
Καὶ ἀλευροκαλτσονάτος»
Τὸ κεφάλι του ἂν ἀλλάξῃ
Πόλη τοῦ Μοριά θὰ φτιάξῃ.
Χρυσάλλης

74. Αἶνιγμα

Οἱ Αἰσθήσεις σου, οἱ Ἀπόστολοι
Κι' οἱ ἄρχαιοι Σοφοί, μαζί των
Οἱ Χάριτες κι' οἱ Μοῖρες,
Φύλλο μονάχα πρόσθεσαν
Στ' ἄθροισμα, καὶ νά καὶ
Ποὺ νὰ μυρίσῃς πῆρες.

75. Διπλωτὸν

* * * * * Ἄρπυια
* * * * *
* * * * * Μέρος τ. ὄρους
* * * * *
* * * * * Στήριγμα
* * * * *
* * * * * Ἐργαλεῖον τῆς
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. [γιαγιάς
Μικρομέγαλη

76. Κρυπτογραφικόν

12314567 = Ποιητής
2567 = Πᾶς τις
3654 = Ἀένδρον

4314 = Πόλις
5127 = Ἀττικὸς βασιλόπουλος
67157 = Ἀντωνυμία
7412367 = Ἀκόλουθος θεοῦ
Ἑρείκη

77. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κύτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓνα γράμμα ὥς κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νάποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα:

δέν, ὦν, θῶς, ἀββάς.

Περσεύς

78. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος.

Τ' ἀρχικὰ τῶν κύτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς; 2, Μυστήριον; 3, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα; 4, Βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνας; 5, Ἀρχαία πόλις τῆς Αἰγύπτου; 6, Δημητριακόν.

Νταῖζη

79. Μικτόν.

τρ - στ - γομή - αε - εο - ααα
Νυφούλα τ' Ὀυρανῶ

80. Γρίφος

ε ε
ε ε
ε ε ε + Δρῶ ΜΜΜ
ε ε
ε ε

Εἶναι συνδυασμὸς ἡλιόλουστη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 44

611. Ἡρώδης (Ἡρῶ, δῖς.) —
612. Ἐλεος-ἐνεός. — 613. Ἀρτεμῖς (Ἀρμή, Ἰμέρα. — 614. Ὁ Λύκειος, ἡ Λυκία, τὸ Λύκειον.
615. ΦΥΣΗΤΗΡ 616. ΠΟΛΥ-
ΜΑΣΧΑΛΗ ΒΟΣ (ὄλβος,
ΕΥΛΟΓΙΑ λοβός, ὕπου-
ΟΥΡΑΝΙΑ λος, βοῦς,
ΑΡΑΤΟΣ οὗς.) — 617.
ΣΤΑΥΡΟΣ Χόρτα (ΧΟΡ-
ΤΑσα...) — 618. ΕΝ Ω ΚΡΙΜΑ-
ΤΙ ΚΡΙΝΕΤΕ ΚΡΙΘΗΣΕΣΘΕ
(Βιέννη, Ἰωνάς, ἈΚΡΙτας,
Ρωμανός, Φώτιος, ὁΚΡΙβας,
ΦεΝΕός, ΠενΤΕλη, ἁΚΡΙδες,
ἈΘΗναι, ἈΣΕΒής, ΚΛΕΙΣΘΕ-
νης.) — 619. Ἀσκοπος ὁ νοῦς,
διπλὸς ὁ κόπος. — 620. Ὡς εὐ
παρέστης! (οσ' ἐρ, π, αρ ἐς τις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασκόμοιο χαιρετῶ ὅλους ἐς. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, Ἰσπανιόλα, Διηγορίνα, περιμένα ἱεροκρίστα ἀπὸ σὰς. Δίσις: Μ. Μαρτίνου, Ἀχομινάτου 6, Ἀθήνας.
Τριφυλλάκι

Υποστηρίξτε γιὰ τὸ Δημοψήφισμα τὰ ψευδώνυμα: Ἀδύη Ρέδου, Αἵματοςβαμμένη Δόξα, Ὀνειροπλέχτρα.
Τριφυλλάκι

Σύλλογος... Ἀνώνυμος, Ἀ Διαγωνισμός. Βραβεύομεν Βασιλεῖον Μακεδόνα, Πίτλος Φιλοπρόδοιο. Βραβεῖον ἐστὶν ἄλλο.
Βέγας

Σύλλογος Κεραυνός — Μπέμπηδες, Χά+γά! γά! Ἀκούς ἐκεῖ; Ἀρπς = Πενταγίδου (Διαπλ. — Βέβαια δὲν εἶναι Πενταγίδου). Ἀσφαλὸς τρελλαθήκατε.
Ἀρπς

ΛΑ' — 85

Οἱ ΒΑΙΡΑΧΟΙ (Δ. C.)
1ον Παράρτημα ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ἐνομένων ἀρχαιολογικῶν ἐξελέγησαν:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Βάτραχος Νο 15
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥ: Βάτραχος Νο 17.
ΤΑΜΙΑΣ: Βάτραχος Νο 16.
ΜΕΛΗ: Βάτραχοι Νο 18, 19, 20, 21.
Τὸ παράρτημα δέχεται μέλη στὸν Πειραιᾶ Δίσις: Κουντουριώτου 224, Πειραιεύς

ΛΑ' — 86

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ὅλων τῶν κρατῶν. Γράψατε: Ἀρμας, Λεμπέση 19, Ἀθήνας, προτείνοντας καὶ ὀρίζοντας ἀντάλλαγμα.

ΛΑ' — 87

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα ὅλων τῶν κρατῶν. Γράψατε: Ἀρμας, Λεμπέση 19, Ἀθήνας, προτείνοντας καὶ ὀρίζοντας ἀντάλλαγμα.

ΛΑ' — 88

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτες ἡθοποιῶν καὶ τοπίων. Στείλατε ὅλοι-ες: ἀπαντᾶ ἡμέσως. Δίσις: Ἰωάννην Βεζιάνην, Πανωνιανὴν (Ἡεῖρου).
Ξεφερετὴ τῆς Ἡεῖρου

ΛΑ' — 89

Υποστηρίξτε τὸ ὠραιότερο ψευδώνυμον ΧΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ μετὰ τὸ ὁποῖο κατέρχονται στὸ δημοψήφισμα. Δὲν ἀλληλογραφῶ. Κυρὰ-Φροσύνη

ΛΑ' — 90

Ν ΑΡΚΙΣΣΟΣ
Υποψήφιος στὸ Δημοψήφισμα

ΛΑ' — 91

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασκόμοιο χαιρετῶ ὅλους ἐς, ἰδιαίτερως Χρυσόπηγην, Φεγγαρχίτιδα, Βασιλίσσα τοῦ Δάσους καὶ Ἰρελὴν Βιολιστὴν, ποὺ τοὺς εὐχομαι νὰ τὰ χιλιάσῃ, καὶ περαστικά.
ΓΑΡΔΕΝΙΑ

ΛΑ' — 92

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ
Ἀνταλλάσσει ἀπὸ δία, μετὰ ὅλους καὶ δίες. Στὸν θέλοντα γράφει πρῶτος.

ΛΑ' — 93

Ἀνταλλάσσω ὅλα, πολὺ θὰ με εὐχαριστοῦσε ἓνα γραμματόσημο. Ἀντιστάμενη Τριανταφυλλία, Πολυβάτη γιειά σας. Δίσις μου: κ. Σάββαν! Παυλὶδην Ξενοδοχεῖον Ἐπιδάφειον, Πανεπιστημίου 42, Ἀθήναι, δι' Ἀτταβύριον.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Τὸ φοροῦν τὰ Διαπλαστικά-
πουλα κι' οἱ Διαπλαστοποῦλες
πρὸς διάκρισιν καὶ ἀναγνώρισιν.
Τιμᾶται δρ. 25. Ταχυδρο-
μικὸς δρ. 30.